

OBČINSKI SVET ZA PREVENTIVO IN VZGOJO V CESTNEM PROMETU

Več pobud in sodelovanja

V začetku oktobra bi se morale ločeno sestati vse tri komisije pri svetu za preventivo in vzgojo v cestnem prometu občine Ljubljana Moste-Polje. Sestali pa se le dve, in sicer tisti, ki skrbijo za prometno vzgojo in izobraževanje v šolah in krajevnih skupnostih, medtem ko je komisija za področje delovnih organizacij imela sestanek šele konec meseca.

Člani »šolske« komisije so ocenili, da so doslej delali uspešno, kljub temu da niso uresničili vsega, kar so sklenili. Menijo, da morajo k svojemu delu pritegniti še vse tiste, ki lahko kakorkoli vplivajo na varnost naših otrok na cestah. Govor je bil tudi o slabi opremljenosti koles, kar je vzrok prenekaterih prometnih nesreč. Učitelji v šolah sicer opozarjajo na to, vendar pogosto brezuspešno, saj opažajo, da nekateri starši temu sploh ne posvečajo nobene pozornosti. Zato tudi ni nič čudno, da smo prav odrasli tisti, ki včasih neposredno zakrivimo prometno nesrečo, v kateri je udeležen otrok, saj ga s svojim ravnanjem pogosto naravnost vabimo k neprimernim dejanjem.

Da se to res dogaja, so ugotovili tudi člani drugih dveh komisij. Menijo, da bi bilo treba poleg otrok prometno vzgajati tudi odrasle. Iz poročanja posameznih delegatov iz krajevnih skupnosti in delovnih organizacij je bilo razbrati, da je prav na tem področju sodelovanje občanov in delavcev zelo slabo. Celo na sestanke komisij vedno prihajajo delegati iz istih delovnih organizacij in krajevnih skupnosti, medtem ko se jih drugi ne udeležujejo. To kaže, da še vedno vsi ne vedo, da sodelovanje v teh komisijah ni stvar posameznika, temveč širši družbeni interes. Tudi povezave delegatov z odbori za ljudsko obrambo in družbeno samozaščito v krajevnih skupnostih skorajda ni. Nič bolj ni v tem trenutku v delovnih organizacijah, vendar kaže, da bo mogoče prek osnovnih organizacij sindikata le uresničiti zastavljene načrte komisije za področje dela v delovnih organizacijah, saj bo tu sodeloval tudi občinski sindikalni svet. Sodijo, da bi uspešno opravili svoje naloge, če bi jim uspelo prepričati delovne organizacije, da bi morali njihovi poklicni vozniki občasno preverjati znanje iz cestno-prometnih predpisov.

Pa tudi v krajevnih skupnostih naj bi zaživila prometna vzgoja, kot je svet za vzgojo in preventivo načrtoval že spomladi. Predavatelji in filmi so že na voljo, le pobud iz krajevnih skupnosti ni. V tem mesecu bo svet izdal poseben bilten, v katerem bodo s prispevki sodelovale tudi vse družbenopolitične organizacije v občini. V njem naj bi zapisali, kaj je bilo na tem področju že storjenega in kaj bo še treba storiti, seveda s prizadevanji nas vseh.

D. J.

Sodelovanje — sestavina dela

Predstavniki družbenopolitičnega življenja naše in bežigradske občine so se pred dnevi pogovarjali o skupnem sodelovanju v prihodnjem letu, se dogovorili o nekaterih skupnih akcijah in zavzeli stališča do nekaterih skupnih razvojnih zadev

PREDVOJNI KOMUNISTI PRIPOVEDUJEJO

Nikoli nisem dvomil v pravo pot partije

Ko je Anton Cerar pripovedoval o dogodkih iz predvojnih let, jih ni obnavljal po vrsti, kot so se dogajali, temveč je najprej povedal tiste, ki so se mu močneje vtisnili v spomin. Nekatera srečanja, izrečene besede in delo s tovariši so mu še tako blizu, da se mu dozdeva, kot da se je to zgodilo šele včeraj.

Anton Cerar

Na vprašanje, zakaj je postal komunist, je odgovoril: »Že v mladih letih sem spoznal, kako grenko je bilo življenje, zakaj v stari Jugoslaviji preganjanje človeka in nasilje nad njimi ni bil redek pojav. Bil sem še osnovnošolec, ko sem poslušal pripoved moža, ki je sodeloval v oktobrski revoluciji v Rusiji. Njegova zgodba mi je ostala živo v spominu, kajti duhovščina je takrat hotela prikazati dogodke v Rusiji v čisto drugačni luči. Tistikrat sem sicer še zahajal v cerkev, vendar sem že čutil odpor do tega.«

Že leta 1933, ko je hodil na srednjo delovodsko šolo, je prišel v stik s komunisti. Pogovarjal se je s sošolcem, ki je razdeljeval letake. Tudi sestankov Vzajemnosti v Zalogu se je udeleževal, še preden je postal komunist. Ko je odslužil vojaški rok in se zaposlil pri mizarstvu Naglas, je postal delavski zaupnik. Udeležil se je tudi tečaja, ki je bil organiziran za izobraževanje le-teh. Zato tudi ni prav nič okleval, ko ga je brat Franc, ki je bil že komunist, leta 1937 vprašal, če želi tudi on postati član KP. Leta 1938 je sodeloval na občnem zboru lesnih delavcev Ljubljane. Na njem so ga izvolili za blagajnika podružnice. V tem letu je tudi pomagal pri ustanovitvi podružnice Vzajemnosti v Slapah. Na sestanke novoustanovljene podružnice je vedno prihajalo veliko mladih, kar pa vevski žandarmeriji ni bilo všeč. Zato so večkrat nepričakovano vdrli v društvene prostore. V tem času je tudi prejel novo partijsko zadolžitev. Prevzel je razdeljevanje propagandnega gradiva. Razne letake je največkrat skrival pri svoji sestri, včasih pa tudi doma. Ljudi, ki so prihajali k njemu, ni nikoli spraševal, kod da so. Pravi, da je Adolf Jakhel vedno poudarjal, naj se med seboj čim manj poznajo, saj so tako lažje, pa tudi uspešneje delali.

Tako je ves prosti čas v tistih letih posvetil delu v partiji in sploh ni razmišljal o tem, da bi lahko živel tudi drugačno, morda mirnejšo, a manj polno življenje. Čutil je, da mora delati prav to, za kar se je odločil in nikoli ni dvomil o tem, da pot, po kateri je krenil, ne bi bila prava.

Besedilo in slika: D. J.

TEHNIČNA KULTURA

POVEZAVA TUDI V OBČINI

Glede na pomen in vlogo tehnične kulture je po dogovorih med mestno zvezo organizacij za tehnično kulturo in OK SZDL Ljubljana Moste-Polje prišlo do spoznanja, da velja tudi v občini ustanoviti zvezo organizacij za tehnično kulturo.

Iniciativni odbor za ustanovitev občinske zveze, ki ga vodi Jože Žibert (DLT Papirnica Vevče) je imel že prvo sejo, na kateri je bilo v razpravi ugotovljeno:

- ustanovitev zveze v okviru občine je potrebna;
- potreba se kaže pri koordinaciji različnih akcij na različnih področjih družbenih dejavnosti;
- zveza mora usklajevati programe in delo vseh klubov in organizacij tehnične kulture na območju občine;

— občinska zveza mora glede programa izobraževanja doseči sodelovanje z izobraževalno skupnostjo;

— klubi morajo sodelovati z upravo za ljudsko obrambo in družbeno samozaščito pri rekrutiranju mladih v različne rodove JLA;

— kazalo bi prerazporediti sredstva nekaterih organizacij oziroma SIS glede na izpolnjevanje letnih planov;

— k sodelovanju je treba pritegniti tudi mlade traktoriste oziroma TZO Dobrunje.

Klubi tehnične kulture v občini

— Avto-moto društvo Moste	Ulica Jana Husa št. 1a
— Društvo tehnične kulture Papirnica Vevče	Vevče št. 35
— Radio klub Ljubljana (sekcija YU 3 AII deluje v KS Zelena jama)	Drenikova cesta št. 32
— Astronavtsko-raketarski klub Bratstvo — enotnost	V. P. 1478/10
— V. P. 1478/10 Polje	Ob Ljubljani št. 36
— Društvo modelarjev Ljubljana	Letališka cesta
— Fotokinoklub Julon	

- delo občinske zveze se mora zaradi nerešenega financiranja naslanjati na nekatere SIS;
- zveza naj ne bi zaposlila nobenega poklicnega delavca;
- delo vseh amaterskih klubov v občini je preveč anonimno in je treba posvetiti vso pozornost njih informativno-propagandni dejavnosti;

Člani iniciativnega odbora za ustanovitev občinske zveze za tehnično kulturo so si med seboj razdelili operativne naloge za sklic ustanovnega občnega zbora.

Predvidoma bo zveza ustanovljena konec novembra letos.

VILKO SLUGA

Gradisov nagrajenec

V Gradisu že sedmo leto zapored podeljuje svoje, Gradisove nagrade za največje dosežke pri gospodarjenju in razvoju samoupravljanja. Vsako leto je nagrajen eden njihov obrat in gradbeni TOZD, poleg tega pa je podeljenih še devet nagrad posameznim delavcem.

Med najzaslužnejšimi gradisovci je letos tudi Lojze Cepuš, katerega po njegovi poklicni in družbenopolitični dejavnosti ne poznajo samo v Gradisu, ampak tudi zunaj te delovne organizacije. Človeka, ki je tako živel in rasel s svojim podjetjem kot Lojze Cepuš, bi težko našli še kje drugje. Še kot mladenič je leta 1947 stopil v vrste gradisovcev in njim je zvest še danes. Zanj lahko rečemo, da je bil priča vsem stopnjam razvoja Gradisa, vendar ne le kot opazovalec, ampak kot aktivni delavec, ki je veliko pripomogel k rasti te delovne organizacije.

Lojze Cepuš

Že v prvih letih je pokazal, da zna prisluhniti ljudem. Pomagal jim je nositi težave gradbeniškega poklica, kar je v prvih letih po vojni pomenilo, da je bilo treba največkrat delati ves dan ali pa tudi ponoči, vse zato, da bi domovino čimbolj postavili na trdne noge. Tako ni čudno, če so Lojzeta Cepuša že takrat volili kot svojega predstavnika v razne upravne in sindikalne organe, saj so vedeli, da jih on — kot eden izmed njih — najlažje zastopa. Bil je eden od ustanoviteljev sindikalnega odbora podjetja in skozi leto tega organa je postal cenjen tudi zunaj Gradisa. Izvolili so ga za člana republiškega odbora sindikata gradbenih delavcev Slovenije in kmalu je postal tudi predsednik tega odbora.

V njegovem delu pa je bil kljub vsem zadolžitvam Gradis vedno na prvem mestu. Leta 1962 je prevzel izobraževanje Gradisovih delavcev. Plod njegovih rok je današnji center za izobraževanje — samostojna izobraževalna institucija, katere slušatelji so v našem slovenskem gradbeništvu zelo iskani. Kot človek, ki je imel vedno posluš za delavčeve probleme in za razvoj samoupravljanja v delovni organizaciji, je kmalu spoznal, da za samoupravljanje niso dovolj samo volitve delavcev v samoupravne organe, ampak predvsem razgledan samoupravljaec. In bil je eden prvih, ki je zagovarjal, da mora biti delavec dobro obveščen, če hoče upravljati z rezultati svojega dela. Iz teh prizadevanj je v letu 1958 nastal časopis GRADISOV VESTNIK, katerega urednik je že več kot 20 let prav Lojze Cepuš.

Danes je Lojze Cepuš direktor kadrovske socialne službe in živ dokaz, da prizadevanje in vera v uspeh lahko prineseta ogromne rezultate za danes in jutri. Prav te dni Lojze Cepuš praznuje tudi 60 let svojega plodnega življenja. Ob tem dogodku mu je Gradisova nagrada prav gotovo ena najlepših daril.

N. M.

DVAJSET LET NAŠEGA GLASILA

Vsak jubilej obvezuje

Moje sodelovanje pri glasilu SZDL naše občine sega v leto 1964, ko sem začel pisati prve prispevke o delu in angažiranosti mladih v vseh oblikah njih organiziranja. Od takrat pa do jubilejnega leta sodelujem pri Naši skupnosti bolj ali manj stalno, le da sedaj pišem o tem, ki so vezane na opravljanje moje sedanjice družbene funkcije.

Ivan Kuhar

Dobro se spominjam tistih let, ko je še izhajala Moščanska skupnost v različnih barvah papirja in smo jo tiskali v Kočevju. Krog sodelavcev je bil takrat še bolj skromen, pa smo se toliko bolj veselili vsake številke, saj smo v sleherni videli naše prizadevanje za čimboljšo obveščenost občanov.

Iz leta v leto je glasilo dobivalo novo kvaliteto tako v vsebinskem kot v tehničnem pogledu. Moščansko skupnost smo preimenovali v Našo skupnost in prešli na kvalitetnejši tisk in papir. Neprestano se je širil krog zunanjih sodelavcev in Naša skupnost je postajala vse bolj »naša«.

Angažirani prispevki o gospodarskem, socialnem, družbenem, kulturnem in samoupravnem življenju ter prispevki iz krajevnih skupnosti so dajali tisto kvaliteto, da smo Nsk vedno radi prebirali in našli v njej nekaj, kar nas je privlačilo. Z ustavnimi spremembami v naši družbi smo se tudi pri Naši skupnosti lotili še bolj angažirane vsebine, ki naj bi z njo dajala Nsk bralcem dobro informacijo in hkrati odgovore na številne zadeve, ki jih zanimajo v vsakdanjem delu in življenju.

Naredili smo prve korake za informiranje delegatov in začeli izdajati DELEGATSKO TRIBUNO; na področju ohranjanja, razvijanja in negovanja revolucionarnih tradicij in umetniške ustvarjalnosti pa smo začeli izdajati umetniško prilogo 25. MAJ. Ustanovljeni so bili aktivni novinarji v OZD, šolah in KS.

Da bi bile informacije kar se da sprotne, smo prešli na štiri najstrednejši in povečali naklado. Naša skupnost je dajala pomemben prispevek pri krepitvi samoupravljanja in izobraževanja delovnih ljudi in občanov, kar je poseben prispevek za to, da bomo vsi skupaj lažje razpolagali s pogoji in rezultati svojega dela in usmerjali celotno družbeno reprodukcijo.

Vsa ta razvojna pot kaže, da naša prizadevanja niso bila zaman. Danes sodi Naša skupnost med kvalitetnejše tovrstne časopise.

In kaj naj zapišem ob koncu? Morda to, da vsak jubilej obvezuje. Tako tudi naš, da bo glasilo SZDL tudi naprej v vsebinskem in tehničnem pogledu vpeto v središča družbenih dogajanj, v delegatskih skupščinah, samoupravnih interesnih skupnostih, v temeljnih organizacijah združenega dela, šolah, v družbenopolitičnih organizacijah, družbenih organizacijah in društvih, skratka povsod tam, kjer se kaj dogaja, na kar bi kazalo opozoriti, fotografirati za naše bralce. Od slednjih pa si želimo dobrih, pa tudi kritičnih ocen, novih pobud, kajti le tako bomo lahko gradili časopis, ki bo v zadovoljstvo in ponos nas vseh.

IVAN KUCHAR

LETOŠNJE USMERJANJE MLADIH V VOJAŠKE ŠOLE IN OBRAMBNE POKLICE

REZULTATI SPODBUJAJO

Letošnje delo komisije za usmerjanje mladih v vojaške šole in obrambne poklice pri OK SZDL Ljubljana Moste-Polje je dalo dobre rezultate. V tem šolskem letu se je prijavilo 18 kandidatov in sprejetih je bilo kar tretjina. Največ jih je bilo odloženih zato, ker niso zadostili zdravstvenim kriterijem za opravljanje vojaškega poklica. Največji porast v primerjavi s preteklim letom je opazen pri številu prijav za študij SLO v okviru fakultete za sociologijo, politične vede in novinarstvo.

Opazno je tudi izboljšanje učnega uspeha prijavljenih. Iz pogovorov povzamemo, da interes za usmerjanje mladih v vojaške šole in obrambne poklice obstaja, a šole potrebujejo pri tem delu ustrezno pomoč.

Nadalje je zanimivo, da so bili med odloženimi kandidati tudi taki, ki so zadovoljili vsem kriterijem, le da zaradi velikega števila pri-

jav niso bili sprejeti na akademijo.

Če bi obnovili dosedanje prakso sprejemanja na enoletno došolanje učencev poklicnih šol (v okviru vojne akademije kopenske vojske v Beogradu), bi to pomagalo premostiti razlike v znanju med učenci poklicnih in srednjih šol. To bi omogočilo mladim iz delavskih družin, da se vključijo v vojaške šole in tako prispevajo

k izboljšanju številčne zastopanosti v nacionalnem sestavu naših oboroženih sil.

Doseženi rezultati kažejo, da kontinuirani dejavnosti sledijo uspehi in da velja nadaljevati začeto delo, vanj pa vnašati vedno nove vsebine in oblike animiranja mladih in občanov za vojaško-obrambne poklice. Med aktivne usmerjevalce v vojaško-obrambne poklice naj se v bodoče vključuje še več zainteresiranih občanov, osnovni cilj prizadevanj pa naj bo še naprej dvig obrambno-zasčitne kulture in vzporedno s tem zagotavljanje zadostnega števila kandidatov za vključevanje v našo splošno ljudsko obrambo.

SV